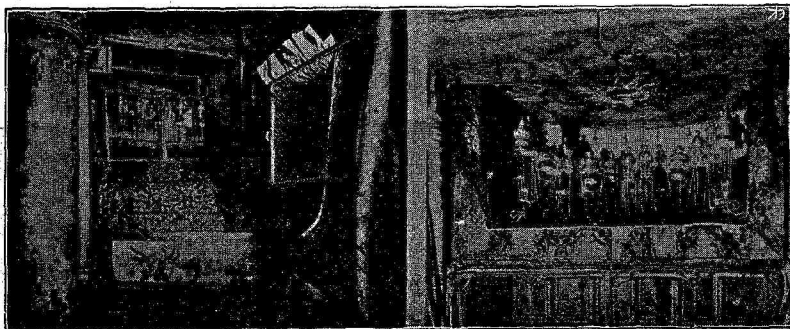

*Ο τόπος της Γεννήσεως

*Η φάτνη

* ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ *

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΗΘΛΕΕΜ

ΡΟ τοῦ μικροῦ σπηλαίου, ὅταν ἐγονυπέτησα καὶ ἐκθάψας τὸν ἱερώτερον ἀσπασμόν, ὃν διεφύλαττον τὰ στήθη μου διὰ τὸ προσκύνημα τῆς ἀθανασίας, προσεκάλυψα τούτον ἐπὶ τοῦ ἀφώνου βράχου παρὰ τὸ ἡρεμον φῶς τῶν κανδυλῶν, ἐλπισμόνισα πᾶν ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία συγκατεῖ ὡς κοσμικὴν ἀνάμνησιν καὶ

ἐξιδανικευθεὶς ἐν τῇ ποιητικῇ αἰγλῇ, ἥτις ἐκεῖ, εἰς τὴν κατήφειαν τῆς κρύπτης, προσεκάλεσε τοὺς αἰῶνας ἵνα χαιρετίσωσι μίαν ἀφάνταστον δόξαν τῆς μοναδικῆς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ παρθενικῆς ἀγιότητος, ἠλεκτρίσθην ἀπὸ τὴν μαγνητικὴν ἐπιδρασιν τοῦ ἐμψυχουμένου ἐκείνου ἱεροῦ ἄντρου, καὶ προσεδόκων μυστηριώδη ν' ἀκούσω ἐπιφωνήματα, διθυράμβους καὶ ὕμνους, μελωδίας καὶ λιγυρὰ κελαδήματα μιάς θεσπεσίας ἑορτῆς, μιάς φωτοδόλου πανηγύρεως, αἰνους καὶ ἁρμονίας, παιᾶνας καὶ νικητήρια, πρὸς ἐν κάλλος, πρὸς ἐν ὑπέργειον ἀγλίσμα, πρὸς μίαν χρυσοῦν μορφήν, ἀντιπροσωπεύουσαν τὸ μεγαλεῖον τοῦ Οὐρανοῦ· ἀνέμενον ἀκτίνας καὶ θαμβώδεις λάμψεις, ἀδαμάντινον στερῶμα ἐν τῷ ἡρεμοῦντι ἐκείνῳ μικροκόσμῳ, ἐνθα ὁ αἰώνιος ἀστέρ τοῦ παρελθόντος νὰ ἐκυρίαρχει ὡς ἥλιος· ἠλπίζον πάγχρυσιν ν' ἀποθαυμάσω σκηνήν, ἐκεῖ, ἐνθα ἡ ἀσώματος ἀγγελοδοροῦσα ἐθεοποίησε διὰ τῆς ἀληθείας τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐξηνθρώπισε τὸν Θεόν, ἵνα ἐγκαίνισῃ τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν.

Ἐκεῖ, ἐνθα ἐπῆνευσε πνεῦμα ἅγιον καὶ ἐπεσκέασε δύναμις Ὑψίστου τὸ ἀγνότερον προῖον μιάς ὁσιότητος, μίαν ἐξιδανικευμένην τῆς Ἐκκλησίας νύμφην, πρὸς ἣν ὁ Θεὸς διὰ τῆς αἰθερίας ποιήσεως μετεδίβασε τοὺς παλμούς τῆς αὐλου τοῦ καρδίας, καὶ εἰς λευκὸς κρίνος ἐναπέθεσε τούτους ἐπὶ τοῦ τιμίου κόλπου, ἵνα γονιμοποιηθῶσιν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κεχαριτωμένου καὶ Ἀγίου Βρέφους.

Ἐκεῖ, ἐνθα ἀπῆχυνε τὸ χαῖρε τοῦ Ἀρχαγγέ-

λου, ὡς πανύμντος εὐλογία τοῦ σύμπαντος διὰ τὸν ἱερὸν καρπὸν τῆς παρθενικῆς κοιλίας.

Ἐκεῖ, ἐνθα ὑπετάγη ἡ φύσις, ἵνα ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου θρόνου ἀναγνωρίσῃ αὕτη τὸ ἱνδαλμα, εἰς ὃ ἀνῆκεν ἡ δύναμις τῆς. Ἐπαγωγὰ καὶ θελκτῆρια ἔτη ὡς παναρμόνιον μυσταγωγῆμα ἐνόμιζον ὅτι ἐκεῖ θ' ἀπετέλουν παραδείσιον τελετὴν ἐν μ' ὧ ἀύλων ταξιαρχῶν, καὶ τὸ πᾶν ἀφθεγκτον θ' ἀπετέλει θέαμα. Βασιλικῆς παστάδος ἀκτινοβολία θὰ ἐπλαισίον τὸ ὑπόγειον βῆμα, δι' οὗ κατεπλουτίσθη ἡ κτίσις· περικαλλές καὶ θεολάξευτον ἄγαλμα ἐκεῖ ἐφάνταζόμην, σύμβολον νυμφῶνος οὐρανοῦ, ἁμωμον ἐγκαλλώπισμα, τὰ ἅγια τῶν ἁγίων φυλάττον, ἐνθα ἀρχὴν ἔλαβε τὸ μέγα τῆς οἰκονομίας μυστήριον, περικαλύψαν σαρκίῳ τὴν θεότητα, ὅτε ᾤδαί, ἀγγέλων μου-σουργούμεναι ἐσήμενον τὰ ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης συντελούμενα.

Ἐκεῖ, ἐνθα φυλαὶ καὶ γλῶσσαι καὶ ἡλικίαι προσεκόμισαν εἰς αἰῶνας τὴν σμύρναν καὶ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν λίβανον, ἐξ ὀνόματος τῆς γῆς.

Πλὴν, πάντα ταῦτα τῶν οἰστρηλασιῶν τὰ βαυκαλήματα παρέδωκεν εἰς τὸ χάος μία πνοὴ θεϊκῆς γαλήνης. Οὐδὲν νὰ κορέσῃ ἢ το προσωρισμένον ἐκεῖ τὸ ὄμμα τῆς κοσμικῆς ματαιοδοξίας, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐν τῇ εὐγλωττῳ σιγῇ ἐφιλοτέχνουν τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὸ γλυκὺ ἱδανικόν. Ἡ φάτνη ἐνεφανίζετο πάντοτε, ἀνευ πορφύρων καὶ στεμμάτων· τὰ σκῆπτρα ἦσαν μακράν καὶ οἱ μαργαῖται τῶν ἐγκοσμίων ὄλβων.

Τὰ πάντα ἐξηγνίζοντο, ἵνα καταστῶσιν ἐπιδεκτικὰ τῆς φαντασμαγορίας, ἥτις ἀπὸ τὰ βάθη ἐκεῖνα ἐνεφάνισε τὸν οὐρανὸν ἠνεωγῶτα καὶ θριαμβεύουσαν ἐν τοῖς ὑψίστοις τὴν δόξαν.

Ἡ Βηθλεὲμ ἐφαίνετο κοιτῆς κοσμοκράτωρ, συγκαίνοῦσα μὲ τὸ σύμπαν διὰ σπινθήρων, ἐξερχομένων ἀπὸ τὰ ἔγκατα τοῦ θείου αὐτῆς χρυσωρυχείου καὶ ἐδέεποζεν ὡς πατρις τοῦ αἰωνίου φωτός, γῆ θαυματογόνος καὶ μυρόεσσα.

Ἐκλίνα γόνυ, καὶ τὰ χεῖρά μου προσκολλήθεντα ἐπὶ τοῦ ἁγίου βωμοῦ ἐζήτησαν νὰ εἰσπνεύσωσι ζωὴν.

Δὲν εἶχον δάκρυα· τοιοῦτοι ἀδάμαντες εἶδι πτωχοὶ διὰ νὰ κατατεθῶσι πρὸ τῆς φάτνης· ἄλλως τε ὁ προσκυνητὴς γιγαντοποιοῦται ἐκεῖ, αἰ-

θανόμενος ἄρρητον ἀγαλλιάσιν πρὸ τῆς πηγῆς τῆς ἀθανασίας.

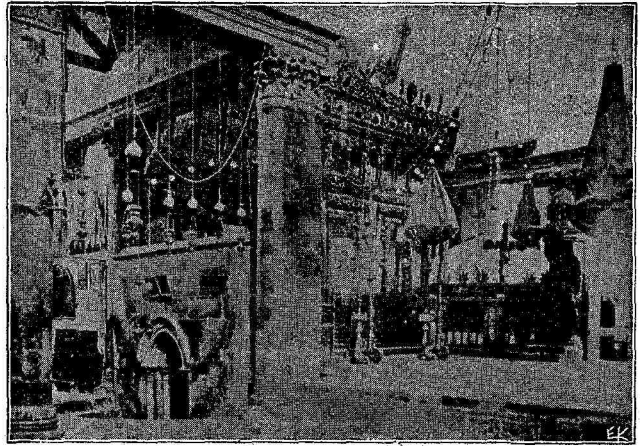
Ὁ βαθὺς πόνος τῆς πασχούσης ψυχῆς εἶχε καταπαύσει τὰ στήθη δὲν ἐπιέζοντο ἦσαν ἄπρωτα, ἀκμαῖα, σφριγνῆ. Ἡ εἰμαρμένη εἶχε δυσχερῶς συναποκομίσει τὰ δηλητηριώδη βέλη καὶ ἐτράπη πρὸς τὴν δύσιν συντετριμμένη, μὴ εὐρίσκουσα ἰθὺματα νὰ ὑποτάξῃ ἦσαν γονυκλινῇ ταῦτα πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ ἐσπαργανωμένου Σωτῆρος. Δὲν ἐπένθει πλέον ἡ τοῦ Ἱερεμίου ἀναζῶσα μορφή, διότι ἐπανηγύριζεν ἡ προφητικὴ χορεία καὶ ἡ ἀπήχησις τῶν παλαιῶν μαντευμάτων καὶ χρησμῶν προσετίθετο ἡδὺ μουσoδόννημα εἰς τὰ νικητήρια τῆς ὑπερμάχου Παρθένου καὶ Μητρός.

Μία ἀνατολὴ ἀνέσπερος, θελκτικὴ εἶχε περιβάλλῃ τὸν αἰθέρα, ἀποτελοῦντα τότε σελασφόρον ὁρίζοντα, ἡδέως ἀναπεπταμένον ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ἀνθηφορίαι νοεραὶ ἀσμάτων νυμφῶν, μαρτυρικῆς δόξης ἀθάνατα σεμνώματα, πλαισιούσιν ὡς φωταστέφανος αἰωρούμενος ὑπὲρ τὸν λιθανωτὸν τὸν ὅλον τοῦ ναοῦ τῆς Βηθλεὲμ καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Οὐρανοῦ ὁριστοτεχνία ἐν χορδαῖς καὶ ῥεγμόνις ἐπισφραγίζει τὸ ἐκπαῖλον θέαμα.

Οἱ πάντες ἡδελφωμένοι ἀποτελοῦσι τὸν στέφανον τῆς εἰρήνης ἐν ἀνθρώποις, καὶ παλμοὶ ἐνθέων αἰσθημάτων ἐξαγιάζουσι τοὺς ἱκέτας, οἵτινες δὲν ὁμιλοῦσι, διότι βασιλεύει ἡ μάγος, ἡ γόνυσα τοῦ μωστηρίου σιγῆς.

Νομίζει τις, ὅτι ἐκεῖ που κεκρυμμένη ἡ Θεότης ὁμιλεῖ μὲ τὰς ψυχάς, ἵνα ἐνσταλάξῃ μίαν ἐλπίδα καὶ μίαν δύναμιν ἐκεῖ που ἡ αὖλος μεγαλειότης τοῦ Ναζωραίου ἐπαγρυπνοῦσα ἐπιθέ-

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τῆς Βηθλεὲμ μετὰ τῆς κλίμακος τῆς πρὸς τὸ ὑπόγειον σπήλαιον καὶ τὴν φάτινν.

τει, νομίζει τις, καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀσπαζομένου τὴν φάτινν του, καὶ ὡς πνοὴ μακαρίας εὐφροσύνης διαχύνεται δι' ἐνὸς πανάγνου στεναγμοῦ, ψιθυρίζουσα ὡς ὑπερτάτην εὐχαριστίαν «Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον».

Ἡσαίας καὶ Δαυὶδ εἰδὼν ἐκεῖ οἱ εὐτυχεῖς ἐπισκέπται, ἡδύμολποι τῆς αἰθερίας ἐξόρσεως μουσopόλοι. Ἡ ἁμαρτία ἔχει ἐκμηδενισθῇ τὰ πονηρὰ πνεύματα ἠφανίσθησαν. Οἱ ἐνοχοὶ στοχασμοὶ καὶ τὰ ἀνόσια πάθη ἐξητμίσθησαν τὸ σκιερὸν ἄντρον τοῦ μεγάλου χρησμοδότου μεταβάλλει, ἀποκαθαίρει, ἀνακαινίζει, εὐαγγελιζόμενον τοῦ μ' ἄλλοντος τὴν αἰσιωτέραν ἀνατολὴν.

ΑΛΚΥΩΝ

★ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ★

◀ ΜΙΑ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ▶

ΣΧΕ βίον λαμπρὸν δοφ καὶ κατάφορον ἀπὸ ἀτυχήματα ἡ πολυθέλητος Ἀγγέλικα Κάουφμαν, τῆς ὁποίας ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Αὐστρία ἐώρτασαν τὴν ἐκατονταετηρίδα. Ἡ σελίς ἡ ὀδυνηροτέρα ἀναμίννται ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς μὲ τοὺς θριάμβους της ὡς γυναικὸς καὶ ὡς καλλιτέχνης τοῦ χρωστέρος.

Καλλὸν ἦν, φωνὴν μάγον, τὸ χάρισμα τῆς ζωγραφικῆς, εἶχε τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐθναμάζετο πρὸ τοῦ ὀκρίβαντός της, καὶ διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐτραγουδοῦσε ἅμα τι ἐννεκὸν ἢ τυρολικὸν τινα ἦχον ἐπινημφεῖτο ἐνθουσιωδῶς. Ὁ Ραὐνὸδλος ἔκαμε τὴν προσωπογραφίαν της· οἱ περιωνυμότεροι χαλκογράφοι διεξεδίκουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀντιγράψουν τὰ ἔργα της· αὐτὴ αὕτη ἡ Τύχη διήρχετο μειδίῳσα διὰ τοῦ ἐργα-

στηρίου εἰς τὸ ὅποιον ἡ ἀδελφὴ τοῦ Γεωργίου Γ' καὶ ἡ μεθυστικωτάτη δοῦκισσα τοῦ Λεβονσαῖρ ἤρχοντο καὶ ἐχρησίμευον ὡς πρότυπα, διὰν ὀλέθριον σφάλμα κατέστρεψε πάντα ταῦτα καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὴν εὐτυχὴ καὶ θριαμβευτικὴν αὐτὴν ζωὴν, τὴν θλιβερώτερον ρωμαντικὴν περιπέτειαν ἡ ὁποία δύναται νὰ συμβῇ εἰς μίαν γυναῖκα.

Τὸ ἰδεῶδες διὰ τοῦ ὅποιον ἦτο αὕτη εἰς τὰ ὄμματα τῶν συγχρόνων της, ὑπέκρινεν εἰς τὴν ἀποτροπαϊοτέραν ἀπάτην. Ὑπῆρχεν εἰς τὸ Λονδίνον, ὅπου τὴν εἶχεν ὀδηγήσει ἡ λαῖδη Βενβόρθ, χαρίεις ἱππότης τὸν ὅποιον εἶχον ὡς πρότυπον οἱ κοιμνησόμενοι καὶ ὁ ὁποῖος ἔφερεν ὑπερφηάνως τὸν τίτλον τοῦ κόμητος δὲ Χόρν. Ἦτο περικαλλής, πνευματώδης, καὶ ἡ Ἀγγέλικα τῆς ὁποίας ἡ εἰκοσιεταστὴς ἡλικία εἶδεν ἔρωτα, ἐδέχθη διὰ πρώτην φορὴν τὸν εἶδε τὸ μυθολογικὸν τραῦμα. Ὁ γοητευτικὸς ξένος, ὁ ἀκαταμάχητος Σουηδὸς ἀνταπεκρίθη εἰς αἰσθήματα, τὰ ὁποία ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῆς καρδίας της, ἡ καλλιτέχνης δὲν προσεπάθει καὶ ν' ἀποκρύψῃ καὶ ἄλ-